

Dokument nr. 15:25.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 288 - 297.

22. - 30. september 1998.

Innhold

Spørsmål	Side
288. Fra stortingsrepresentant Signe Øye, vedr. alderspensjon ved politisk aktivitet, besvart av sosialministeren	3
289. Fra stortingsrepresentant Signe Øye, vedr. kontantstøtten, besvart av barne- og familieministeren	4
290. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. feilparkerte biler, besvart av samferdselsministeren	5
291. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. utvisning av utlendinger med lovlig opphold i Norge, besvart av justisministeren	5
292. Fra stortingsrepresentant Anne Helen Rui, vedr. behovsprøvede pensjoner og delingsmodellen, besvart av finansministeren	6
293. Fra stortingsrepresentant Synnøve Konglevoll, vedr. kompetansereformen, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	6
294. Spørsmålet bortfalt	7
295. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. revidering av reglene for bidragsytelser, besvart av barne- og familieministeren	7
296. Fra stortingsrepresentant Terje Johansen, vedr. Oslofjordforbindelsen, besvart av samferdselsministeren	8
297. Fra stortingsrepresentant Grethe G. Fossum, vedr. asylsøkere fra Kosovo, besvart av justisministeren	8

Dokument nr. 15:25.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 288.

Innlevert 22. september 1998 av stortingsrepresentant Signe Øye.

Besvart 25. september 1998 av sosialminister Magnhild Meltveit Kleppa.

Spørsmål:

«Mener sosialministeren at det er riktig at personer som mottar alderspensjon skal få nedsatt trygden på grunn av at de er politisk aktive og mottar godtgjøring for arbeidet, etter fastsatte satser på lik linje med andre folkevalgte med politiske verv, og dersom vi ønsker at også eldre skal delta i det politiske arbeidet, vil ikke dette være et hinder for at eldre er villige til å stille til valg?»

Begrunnelse:

Halden trygdekontor har satt ned alderspensjonen til en fylkespolitiker på grunn av at vedkommende har fått utbetalt godtgjørelse for politisk arbeid i fylkestinget. Vedtaket har også fått tilbakevirkende kraft med 1 år.

Svar:

Stortingsrepresentant Signe Øye reiser spørsmål om jeg mener det er riktig at personer som mottar alderspensjon skal få nedsatt trygden på grunn av at de er politisk aktive og mottar godtgjøring for arbeidet på lik linje med andre folkevalgte med politiske verv. Dersom vi ønsker at også eldre skal delta i det politiske arbeidet, reiser representanten spørsmål om dette vil være et hinder for at eldre er villige til å stille til valg.

Ifølge folketrygdloven § 19-4, er det først fra fylte 70 år at det foreligger en ubetinget rett til alderspensjon fra folketrygden uten hensyn til annen pensjonsgivende inntekt som pensjonisten har. Samtidig stanser videre opptjening av pensjonspoeng.

Godtgjørelse for politisk arbeid regnes som «pensjonsgivende inntekt», det vil i hovedsak si personinntekt etter skatteloven § 55 (jf. folketrygdloven § 3-15). Som personinntekt etter skatteloven § 55 nr 1 bokstav a regnes godtgjørelse for arbeid og oppdrag i og utenfor tjenesteforhold, herunder honorar, tantieme med mer, og etter bokstav b regnes godtgjørelse som medlem av styre, representantskap, utvalg, råd og lignende. Det er således klart at godtgjørelse for politiske verv i dag skal regnes som pensjonsgivende inntekt.

Alderspensjon mellom 67 og 70 år reduseres på grunnlag av den pensjonsgivende inntekten som pensjonisten fortsatt har (folketrygdloven § 19-6). Alderspensjonen skal bare reduseres hvis den pensjonsgivende inntekten er større enn folketrygdens grunnbeløp (fribeløp), som for tiden utgjør kr 45.370. Pensjonen reduseres med 40 prosent av inntekt over grunnbeløpet. Hvis en alderspensjonist for eksempel har en pensjonsgivende inntekt på kr 100.000 som godtgjørelse for politisk arbeid, skal pensjonen således avkortes med kr 21.852 (kr 100 000 – 45.370 x 40).

På den annen side medfører en pensjonsgivende inntekt over grunnbeløpet mellom 67 og 70 år, at det fortsatt tjenes opp pensjonspoeng. Det medfører at hvert år med slik inntekt vanligvis vil gi en 2 000 – 3 000 årlig større tilleggspensjon etter fylte 70 år. Det er følgelig lønnsomt å ha pensjonsgivende inntekt i disse årene.

Fra min side er det selvsagt ønskelig at eldre skal delta i det politiske arbeidet, og jeg mener de også har økonomisk fordel av dette selv om pensjonen blir noe redusert mellom 67 og 70 år. Reduksjon av pen-

sjon bør her sees i sammenheng med fortsatt opp-
tjening av pensjonspoeng.

Etter min oppfatning vil det ellers være vanskelig
å sette godtgjørelse for politisk arbeid i en annen stil-

ling enn godtgjørelse for arbeid i andre utvalg, råd og
liggende.

Spørsmål nr. 289.

Innlevert 22. september 1998 av stortingsrepresentant Signe Øye.

Besvart 29. september 1998 av barne- og familieminister Valgerd Svarstad Haugland.

Spørsmål:

«Mener statsråden at kontantstøtten skal ses på som en inntekt som bør kunne trekkes fra når sosialtrygden beregnes, og er ikke det eneste kravet til å motta kontantstøtte at foreldrene ikke benytter seg av en barnehageplass?»

Begrunnelse:

Ifølge Moss sosialkontor risikerer sosialklienter i Moss kommune å bli trukket i sosialhjelp dersom de mottar kontantstøtte. Ved henvendelse til departementet får sosialkontoret ikke noe råd, og det foreligger heller ingen planer om at de vil gi råd, men at den enkelte kommune må tolke reglene selv.

Svar:

Et grunnvilkår for rett til kontantstøtte er at det ikke, eller bare delvis, gjøres bruk av barnehageplass som det ytes statlig driftstilskudd for. Hvis vilkårene for rett til kontantstøtte er oppfylte, gis støtte. Kontantstøtten avkortes ikke mot trygdeytelser til eneforsørgere eller andre trygdeytelser som erstatter arbeidsinntekt.

Økonomisk sosialhjelp gis til personer som ikke er i stand til å sørge for sitt livsopphold og som trenger hjelp for å kunne overvinne eller tilpasse seg en vanskelig livssituasjon. Det er et grunnprinsipp i sosialtjenesteloven, som administreres av Sosial- og helsedepartementet, at sosialhjelpen skal være subsidiær - det vil si at alle andre inntektskilder skal utnyt-

tes før det er aktuelt å gi sosialstøtte. Det finnes pr. i dag ikke hjemmel i sosialtjenesteloven til å pålegge kommunene å se bort fra visse ytelser ved beregningen av stønad til livsopphold. Sosial- og helsedepartementet har gitt veiledende retningslinjer til sosialtjenesteloven. Av retningslinjene fra 1993 fremgår det at det skal foretas en individuell behovsprøving i hvert enkelt tilfelle på grunnlag av søkerens/familiens økonomiske, sosiale og helsemessige forhold. Ved vurderingen av om en person har rett til stønad til livsopphold og ved utmålingen av stønaden skal det tas hensyn til alle inntekter og utgifter. For familier med barn skal for eksempel barnetrygd regnes med på inntektssiden samtidig som alle utgifter knyttet til forsørgelse og omsorg tas med på utgiftssiden. I tråd med sosialtjenesteloven og gjeldende retningslinjer har kommunene mulighet til å ta hensyn til at familien mottar kontantstøtte ved utmåling av sosial stønad.

Regjeringen er opptatt av spørsmålet om utmåling av sosialhjelp. Sosial- og helsedepartementet arbeider for tiden med revidering av retningslinjene til lov om sosiale tjenester. Et mål for dette arbeidet er felles kriterier som grunnlag for tildeling av sosialhjelp. Spørsmålet som gjelder nivået på sosialhjelpen vil bli tatt opp i en stortingsmelding om utjevning av levekår, som etter planen skal legges fram våren 1999. I St prp nr 53 (1997-98) om innføring av kontantstøtte til småbarnsforeldre er det under pkt. 4.6 vist til arbeidet med denne meldingen.

Spørsmål nr. 290.

Innlevert 23. september 1998 av stortingsrepresentant Sverre Myrli.
Besvart 29. september 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Enkelte steder, særlig i Oslo, er det problemer med at biler uten kjennemerke (skilte) står parkert langs gater og veger, mange mer eller mindre permanent, og dermed opptar et stort antall parkeringsplasser. Er det riktig at det ut i fra dagens lovgivning ikke er mulig å fjerne biler som står parkert uten skilte fra offentlig eiendom sjøl om bilene står parkert permanent og hvis dette er riktig, trengs det eventuelt lovendring for å skaffe myndighetene hjemmel til å fjerne slike biler?»

Svar:

Jeg viser til at problemstillingen tidligere er tatt opp av representanten Kristin Halvorsen i spørsmål nr. 88 til skriftlig besvarelse.

Kopi av mitt svar av 25. februar 1998 til representanten Halvorsen, følger vedlagt.

Som det fremgår vil det med hjemmel i forurensningsloven § 28, jf §§ 37 og 74 kunne gis pålegg om fjerning av, eller foretas fjerning av, motorkjøretøy som er etterlatt slik at det kan virke skjæmmende eller

være til skade eller ulempe for miljøet. Myndigheten til å gjennomføre slike tiltak er tillagt kommunen, og er i Oslo kommune delegert videre til Trafikketaten.

Trafikketaten arbeider nå med utforming av retningslinjer ift den hjemmel for fjerning av kjøretøy som er gitt i forurensningsloven. Eventuelle ytterligere spørsmål vedrørende innholdet i retningslinjene eller fremdriften i dette arbeidet, vil kunne stilles direkte til Oslo kommune. Samferdselsdepartementet vil imidlertid følge opp saken videre.

Når det gjelder fjerning av kjøretøy som ikke er å anse som vrak eller etterlatt iht forurensningslovens bestemmelser, vil eventuell fjerning måtte skje med hjemmel i vegtrafikklovgivningen.

Samlet sett bør dagens regelverk gi tilstrekkelige muligheter til opprydding av etterlatte kjøretøyer og vrak.

Vedlegg:

Svar av 25. februar 1998 til stortingsrepresentant Kristin Halvorsen.

Spørsmål nr. 291.

Innlevert 23. september 1998 av stortingsrepresentant Karin Andersen.
Besvart 29. september 1998 av justisminister Aud-Inger Aure.

Spørsmål:

«Den Norske Advokatforening påviser i en framlagt rapport at det nærmest har gått automatikk i utvisning av utlendinger med lovlig opphold i Norge, dersom de begår kriminelle handlinger. Lovens pålegg om utøvelse av skjønn i hver enkelt sak blir lite brukt. Hensyn til de pådømtes barn, øvrig familie eller det faktum at vedkommende er vokst opp i Norge, ser ikke ut til å bli hensyntatt. Hva vil Justisministeren gjøre for å bringe praksis i tråd med lovverket?»

Svar:

Etter hva jeg har fått opplyst, er det ikke utarbeidet noen rapport eller gitt noen skriftlig uttalelse fra Den Norske Advokatforening. Advokatforeningen skal imidlertid ha foretatt visse undersøkelser av norsk utvisningspraksis etter 1994 og konkludert med at praksis er blitt stadig mer restriktiv. Det er

ikke presisert hva som er grunnlagsmaterialet for undersøkelsen.

Norsk utvisningspraksis er i samsvar med lovverket og de signaler Stortinget tidligere har gitt om dette. Det følger av loven og forarbeidene at det skal legges stor vekt på alvoret ved den straffbare handling. Det er derfor i samsvar med lovverket at også utlendinger med sterk tilknytning til riket, vil kunne bli utvist. Loven tar også høyde for at utvisning ved alvorlige straffbare handlinger kan finne sted selv om dette vil føre til en vanskelig situasjon for utlendingen selv og dennes familie. En rekke enkeltsaker om utvisning er prøvet for domstolene, herunder flere av Høyesterett, som har konkludert med at praksis er i tråd med Utlendingsloven og internasjonale konvensjoner som Norge er bundet av.

Det er ikke riktig at utlendinger nærmest automatisk blir utvist som følge av straffbare handlinger. Etter utlendingsloven må visse grunnleggende vilkår

være oppfylt for at myndighetene skal kunne treffe vedtak om utvisning.

Blant annet skal det i utvisningssaker alltid foretas en forholdsmessighetsvurdering. Selv om de grunnleggende vilkår for utvisning er oppfylt, må det i enhver sak vurderes om et vedtak om utvisning vil være uforholdsmessig for utlendingen selv eller dennes nærmeste familie i relasjon til alvoret ved den eller de straffbare handlingene utlendingen har begått. Dette må vurderes konkret i hver enkelt sak, og en slik vurdering blir alltid foretatt.

Ved denne vurderingen vil en rekke momenter komme inn. Utlendingens oppholdstid og tilknytning til Norge, tilknytning til hjemlandet, helsemessige forhold mv. Virkningen av et eventuelt utvisningsvedtak for utlendingens ektefelle/samboer eller barn blir vurdert spesielt. Momenter i vurderingen av

barns situasjon er bl a varigheten av og omfanget av samvær/kontakt. Omsorgssituasjonen for barnet/barna etter en eventuell utvisning blir også vektlagt. I noen saker må det anses som uproblematisk for familien eventuelt å fortsette samlivet i hjemlandet. Hensynet til familien vil da ikke veie så tungt som når et utvisningsvedtak må føre til en splittelse av familien.

Ved vurderingen av om det straffbare forholdet skal anses som alvorlig kommer også flere momenter inn. Foruten straffutmålingen innenfor strafferammen, legges det vekt på hvilken type straffbar handling det dreier seg om. Narkotikaforbrytelser og grove voldsforbrytelser betraktes som alvorlige. Utover dette kan det også legges vekt på om det dreier seg om en engangsforbrytelse eller om utlendingen gjentatte ganger har begått straffbare handlinger.

Spørsmål nr. 292.

Innlevert 25. september 1998 av stortingsrepresentant Anne Helen Rui.

Besvart 30. september 1998 av finansminister Gudmund Restad.

Spørsmål:

«Til mitt tidligere spørsmål (nr. 242) vedrørende behovsprøvede pensjoner og delingsmodellen svarte Finansministeren at nærmere retningslinjer for behandling av søknader om nedsettelse av pensjonsgivende inntekt vil bli utarbeidet i sommer.

Det er mange som blir berørt av bestemmelsene, som nå venter svært på resultatet. Er arbeidet med nye retningslinjer nå gjort, slik det ble lovet, og kan jeg i tilfelle få tilsendt utkast av de nye forskriftene?»

Svar:

Finansdepartementet har i lengre tid arbeidet med retningslinjer for behandling av søknader om nedsettelse av pensjonsgivende inntekt. Arbeidet har vist seg å være mer omfattende enn tidligere antatt. På grunn av stort arbeidspress i departementet er ikke retningslinjene helt ferdige ennå, men det tas sikte på at de vil foreligge i løpet av kort tid.

Spørsmål nr. 293.

Innlevert 28. september 1998 av stortingsrepresentant Synnøve Konglevoll.

Besvart 5. oktober 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet har nylig satt ned et offentlig utvalg som skal gjennomgå utdanningsstøtteordningen når det gjelder tildeling av støtte og tilbakebetaling «i lys av de utfordringer støttesystemet er stilt overfor». I pressemeldingen er ikke kompetansereformen nevnt. Vil utvalget også i sitt mandat få i oppgave å gjennomgå ordningene i lånekassen med tanke på denne reformen?»

Svar:

Jeg kan opplyse at departementet har nedsatt et eget utvalg som har som mandat å gjennomgå de generelle reglene i studiefinansieringsordningen med sikte på å tilpasse disse bedre til etter- og videreutdanningsstudenter. Utvalget ble oppnevnt 11.08.98 og skal ha sluttført sitt arbeid innen 30.10.98. Førsteamanuensis, dr oecon Inger Johanne Pettersen, Høgskolen i Bodø, er utvalgsleder. Medlemmene i utvalget er utpekt av Kommunenes sentralforbund, Næ-

ringslivets hovedorganisasjon, Handels- og servicenæringens hovedorganisasjon, Landsorganisasjonen i Norge, Yrkesorganisasjonenes sentralforbund, Akademikernes fellesorganisasjon, Norges bondelag, studentorganisasjonene, Statens lånekasse for utdanning, Finansdepartementet og Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet.

Jeg har forutsatt at utvalget som skal utrede hele støttesystemet (Aamodt-utvalget), skal legge vekt på

de forslagene som dette utvalget fremmer. I mandatet til Aamodt-utvalget er det derfor tatt inn et avsnitt som lyder: «Utvalget må i sin vurdering av den totale ytelsen til livsopphold ta hensyn til de endringer i forskriftene som ev. er foreslått av utvalget som utreder finansiering av livsopphold ved etter- og videreutdanning.»

Spørsmål nr. 294.

Spørsmålet bortfalt.

Spørsmål nr. 295.

Innlevert 29. september 1998 av stortingsrepresentant Per Sandberg.

Besvart 6. oktober 1998 av barne- og familieminister Valgerd Svarstad Haugland.

Spørsmål:

«Helt siden Barneloven ble behandlet i Stortinget i juni 1997 har forskjellige barne- og familieministre lovet at reglene om bidragsytelser skulle revideres. Etter utallige henvendelser fra fortvilte fedre - enkelte går faktisk med selvmordstanker - må jeg stille følgende spørsmål. Når har statsråden tenkt å legge frem forslag til endringer i regelverket for bidragsytelser, samværsrett og omsorg for Stortinget, som lovet?»

Svar:

Jeg kan informere om at jeg for tiden arbeider med en gjennomgang av den nåværende barnebidragsordningen. De spørsmål som reiser seg i forbindelse med revisjon av regelverket om barnebidrag er kontroversielle og kompliserte. Problemstillinger

knyttet til bidragsmottakers inntekt, bidragspliktiges betalingsevne og utgifter ved samvær blir vurdert nærmere.

Et nytt høringsnotat om reglene for fastsettelse av barnebidrag vil bli forelagt for Regjeringen tidlig på nyåret med sikte på å sende dette ut på høring våren 1999. Målet er å fremme en Ot prp i løpet av høsten 1999.

I tråd med hva Stortinget ba om da de siste endringene i barneloven ble behandlet i juni 1997, er det nedsatt et offentlig utvalg som blant annet arbeider med spørsmålet om det skal opprettes en særdomstol innen familierett og spørsmålet om delt bosted. Dette utvalget forventes å bli ferdig med arbeidet i løpet av høsten 1998, og innstillingen vil deretter bli sendt på høring.

Spørsmål nr. 296.

Innlevert 30. september 1998 av stortingsrepresentant Terje Johansen.

Besvart 6. oktober 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren vurdere mulighetene for å legge inn ny tilførselsvei fra Drøbak til Oslofjordforbindelsen ved Måna, samt opprusting av sambandet mellom E18 Drammen og Oslofjordforbindelsen i Røyken, som en del av bompengeprojektet, ved eventuelt å forlenge perioden for bompengeskjening?»

Begrunnelse:

Oslofjordforbindelsen vil bl.a. medføre at boligområdet Heer i Frognkommune, Akershus, vil bli utsatt for økt trafikkbelastning på mer enn 5000 pbe/døgn. I Buskerud vil Røyken/Drammen likeledes få en betydelig trafikkøkning gjennom boligområder på en veistrekning ikke tilpasset den nye Oslofjordforbindelsen.

Svar:

Oslofjordforbindelsen er planlagt åpnet høsten 2000, og vil delvis bli finansiert med bompenger, jf St prp nr 87 (1995-96). Bompengeperioden er her stipulert til 15 år, og bompengandelen er relativt høy. Prosjektet er nå kostnadsberegnet til 1306 mill 1999-kr, som er om lag 18 pst høyere enn opprinnelig overslag.

Kostnadsøkningen må delvis dekkes av bompengeselskapet, etter gjeldende retningslinjer.

Jeg er imidlertid klar over at Oslofjordforbindelsen kan forbedres både på øst- og vestsiden. I St meld

nr 37 Norsk veg- og vegtrafikkplan 1998-2007 (s. 116) går det frem at nye prosjekter på denne stamveggruten derfor vil bli vurdert i forbindelse med revisjon av NVVP for perioden 2002-2011.

Når det gjelder de to prosjektene som konkret er tatt opp i spørsmålet, opplyser Vegdirektoratet at prosjektene foreløpig - og på et usikkert grunnlag - er kostnadsberegnet til 232 mill kr, fordelt med 200 mill på parsellen Dagslett - Linnes og 32 mill kr for vedtatt alternativ for ny rv 153 Gislerud - Måna.

Med utgangspunkt i St prp nr 87 (1995-96) skal bompengeselskapet finansiere 705 mill 1996-kr på Oslofjordforbindelsen. Kostnadsøkningen for prosjektet medfører at bompengenebehovet nærmer seg 800 mill kr, og kan føre til at bompengeperioden må forlenges ut over de planlagte 15 årene.

En utvidelse av prosjektet vil kreve ytterligere bidrag fra bompengeselskapet. Det er uklart hvor lenge bompengeperioden vil måtte forlenges. Dette vil være avhengig av bompengandelen, renteutvikling og trafikkutvikling, men det vil uansett være snakk om en forlengelse av bompengeperioden med flere år.

Foreløpig mener jeg at trafikkutviklingen og økonomien i prosjektet må vurderes nærmere før det diskuteres en utvidelse av prosjektet. Dersom det imidlertid viser seg å være forsvarlig å bygge ut et eller begge av de to prosjektene, er jeg innstilt på å vurdere dette nærmere. Et slikt initiativ må imidlertid komme fra lokalt hold, slik regelen er ved bompengeprojekter.

Spørsmål nr. 297.

Innlevert 30. september 1998 av stortingsrepresentant Grethe G. Fossum.

Besvart 6. oktober 1998 av justisminister Aud-Inger Aure.

Spørsmål:

«Asylsøkere fra Kosovo kan ikke sendes hjem på grunn av krigshandlingene i hjemlandet, og den norske regjering vurderer i disse dager å delta med jagerfly for å stoppe de serbiske overgrepene.

I en slik alvorlig situasjon bør statusen til asylsøkerne fra Kosovo vurderes. Når har regjeringen tenkt å gi kosovoalbanerne flyktningestatus?»

Begrunnelse:

Ifølge Dagsavisen Arbeiderblad tilbyr den norske regjering jagerfly til den styrken som kan bli satt inn i militære angrep i Kosovo. Situasjonen i Kosovo vurderes altså like katastrofal som utviklingen i Bosnia i 1992-93.

Gjennom rapporter fra internasjonale hjelpeorganisasjoner får vi kunnskaper om at flyktninger drar i panikk fra sted til sted, blir angrepet på nytt og må flykte igjen.

FN's høykommissær for flyktninger og UNICEF anslår at antall mennesker som er drevet på flukt er mellom 300 000 - 400 000 mennesker.

Titusener av sivile kosovoalbanere er angrepet av de myndigheter som burde ha beskyttet dem mot overgrep, og de har ingen steder å gå og ingen å søke beskyttelse hos.

Den serbiske statsminister Slobodan Milosovic hevder at den serbiske offensiven er avsluttet, men tidligere løftebrudd fra statsministeren gjør ikke uttalelsene spesielt tillitvekkende.

I en slik katastrofal situasjon hvor den norske regjering vurderer å bombe Kosovo for å tvinge fram fred, er det viktig at regjeringen følger opp flyktningekonvensjonen i forhold til mennesker som søker asyl fordi de frykter for sine liv.

I Dagbladet 12. august 1998 kritiserer FN's høykommissær Norge for behandlingen av kosovoalbanske flyktninger. Hittil i år har nærmere 800 flyktninger fra Kosovo søkt om asyl, og i Justisdepartementet sier man at man avventer en eventuell politisk beslutning før søknadene behandles. Da krigen raste i Bosnia foreslo Krf at visumplikten for bosniere skulle oppheves. Nå virker det som om justisministeren ikke tør ta en avgjørelse for de kosovoalbanerne som har klart å komme hit, på tross av at vi har visumplikt.

Svar:

Siden mars i år har verken Justisdepartementet eller Utlendingsdirektoratet truffet vedtak som innebærer at noen må returnere til Jugoslavia. I forbindelse med min beslutning av 02.04.1998 om å gi alle kosovoalbanske asylsøkere som hadde ankommet før 01.01.97 oppholdstillatelse i Norge, gjorde jeg det klart at det som følge av situasjonen i Kosovo ikke var aktuelt å returnere noen dit. Dette er i samsvar med en henstilling fra FN's Høykommissær for flyktninger til alle berørte land - og betyr at kosovoalbanerne for tiden har faktisk beskyttelse i Norge.

Hittil i år har vi mottatt ca 1 000 asylsøkere som er borgere av Den føderale republikken Jugoslavia. Det er i hovedsak kosovoalbanere. Selv om en del av disse er kommet direkte fra hjemlandet, er det likevel grunn til å tro at mange er kommet hit etter at de har fått avslag på sine søknader om asyl i andre europeiske land. Norge har i likhet med flere andre land, herunder Sverige og Danmark, valgt å se an situasjonen for å sikre at det blir foretatt en bred og forsvarlig vurdering av ulike problemstillinger som har oppstått som følge av den stadig forverrede situasjonen i Jugoslavia. En slik vurdering krever nødvendigvis noe tid, bl.a. fordi det er naturlig også å se hen til hvilke løsninger som velges i andre europeiske land.

